

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ψυχὰν ἡμῶν ὠφελείας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὅδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 7—14 Ὀκτωβρίου 1898

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 40—41

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΚ Τ. ΜΑΛΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 305]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'

Τὴν ἐπιούσαν οἱ δύο ἀνεψιοὶ ἐβράδυναν νὰ ἔλθωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κ. Βουλφρὰν ἵνα ἀποσφραγίσωσιν τὴν ἀλληλογραφίαν. Ὅποια ἐκπληξὶς κατέλαβεν αὐτοὺς ὅτε εἰσερχόμενοι εἶδον τὴν Πετρίναν ἐγκαθιδρυμένην πρὸ τοῦ τραπέζιου τῆς. Ὁ Ταλουὲλ ἐφρόντισε νὰ εἶνε καὶ αὐτὸς παρὼν τὴν ὥραν ἐκείνην ἐπιθυμῶν νὰ γίνῃ μάρτυς αὐτόπτης τῆς ἀμνηχανίας των καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ των.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας οἱ ἀνεψιοὶ κατηνύθησαν εἰς τὸ γραφεῖον των μετὰ σπουδῆς, ὅπως ἀνακοινώσωσι πρὸς ἀλλήλους τὰς ἐντυπώσεις των καὶ νὰ σκεφθῶσι τί ὀφείλουν νὰ πράξωσι κατὰ τῆς παρεισάκτου ἐκείνης ἐπαίτιδος, ἣτις εἶχεν ἐπιβληθῇ εἰς τὴν ἀδυναμίαν τοῦ γηραιοῦ θείου των.

Ὁ Ταλουὲλ παρηκολούθησεν αὐτοὺς καὶ τοὺς προσεκάλεσεν εἰς τὸ γραφεῖον του. ἔνθα ἠδύναντο νὰ ὁμιλήσωσιν ἐλευθέρως ἄνευ φόβου μήπως τοὺς ἀκούσῃ τις.

«Πῶς σας ἐφάνηκε πού εἶδατε στρωμένην μέσα ἔς τὸ γραφεῖον τοῦ θείου σας τὴν μικρούλαν;

Οἱ ἀνεψιοὶ τί νὰ εἰπωσιν, ἴσταντο ἀναυδοί. Ἐκεῖνος δὲ ἐξηκολούθησε μετὰ πονηρίας.

«Ἐγώ, τί νὰ σας εἰπῶ, παρετήρησα τὴν ἐκπληξίν σας. Σὰς ἦλθε τὸ πρᾶγμα ἔτσι ἐξαφνικόν. Ἀλλὰ τί νὰ σας κάμω ἂν ἤρχεσθε εἰς τὴν ὥραν καὶ δὲν ἀργούσατε, θὰ εἴμπορούσα νὰ σας δώσω εἰδήσιν καὶ θὰ εἰξεύρατε πῶς νὰ φερθῆτε. Ἀπὸ χθὲς ὁ κ. Βουλφρὰν μ' ἐγνωστοποίησεν ὅτι ἐπῆρε τὴν μικρούλαν εἰς τὸν πύργον νὰ κατοικήσῃ μαζὶ του, καὶ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ τὴν ἔχῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του νὰ ἐργάζεται κοντά του.

— Μὰ ἐπὶ τέλους ποιά εἶν' αὕτη;

— Αὐτὸ δά σας ἐρωτῶ κ' ἐγώ ὅ τι

«Ἐγώ, τί νὰ σας εἰπῶ, παρετήρησα τὴν ἐκπληξίν σας» (Σελ. 313, στήλ. α.)

ἔξευρετε ἔξευρω. Ὑποθέτω ὅτι οὐδὲ ὁ κ. Βουλφρὰν θὰ ἔξευρῃ.

— Τότε;

— Τότε μου ἐξηγήθη ὅτι ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἤθελε νὰ εὕρῃ ἕνα πρόσωπον ἔξυπνον, μυστικόν καὶ πιστόν, εἰς τὸ ὅποιον νὰ εἴμπορῃ νὰ ἔχῃ πλήρην ἐμπιστοσύνην.

— Καὶ δὲν ἔχει ἡμᾶς; ὑπέλαβεν ὁ Καζιμίρ.

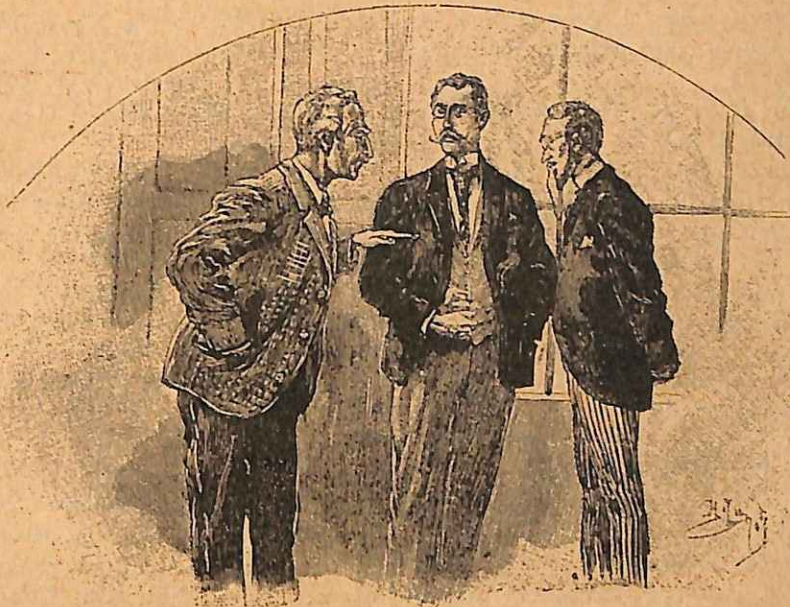
— Αὐτὸ ἴσα ἴσα τοῦ εἶπα κ' ἐγώ. Δὲν ἔχετε τὸν κύριον Καζιμίρ, τὸν κύριον Θεόδωρον; Ὁ κύριος Καζιμίρ εἶνε μαθητὴς τῆς Πολυτεχνικῆς Σχολῆς, ὅπου ἔμαθε τὰ πάντα, θεωρητικῶς ἐννοεῖται, τοῦ ὁποίου κανεὶς δὲν του βγαίνει εἰς τὰ μαθηματικά καὶ ὁ ὁποῖος εἶνε τόσο ἀφωσιωμένος εἰς αὐτά. Ὁ κύριος Θεόδωρος πάλιν ὁ ὁποῖος ἔχει πείραν τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἐμπορίου, διότι ἔζησε ἔστα μικρά του κοντὰ εἰς τοὺς γονεῖς του καὶ ἐδοκίμασε στενοχωρίας καὶ ἀτυχήματα, τὰ ὁποῖα τὸν ἐδίδαξαν τί ἐστὶ ζωὴ, καὶ σας ἀγαπᾷ τόσο πολὺ; Τάχα δὲν εἶνε καὶ οἱ δύο των ἔξυπνοι, μυστικοί, πιστοί, καὶ δὲν εἴμπορεῖτε νὰ ἔχετε εἰς αὐτοὺς πᾶσαν ἐμπιστοσύνην; Σκέπτονται ἄλλο πρᾶγμα καὶ οἱ δύο των παρὰ πῶς νὰ σας ἀνακουφίσουν, νὰ σας βοηθήσουν καὶ νὰ

σας ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὰ βάρη τῶν ὑποθέσεων σας ὡς ἀνεψιοὶ καλοὶ, πονετικοί, εὐγνώμονες, ὅπως τῶ ὄντι εἶνε, καὶ ἡνωμένοι ὡς γνήσιοι ἀδελφοὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν μίαν καὶ μόνην ἐπιθυμίαν διότι ἕνα καὶ μόνον ἔχουν σκοπόν;»

Ἐλεγε δὲ ταῦτα ἀποβλέπων μετὰ εἰρωνικοῦ μειδιάματος πρὸς τὸν Θεόδωρον μὲν ὅτε ὠμίλει περὶ τῶν μαθηματικῶν γνώσεων τοῦ Καζιμίρ, πρὸς δὲ τὸν Καζιμίρ ὅτε ὠμίλει περὶ τῶν ἐμπορικῶν ἀτυχημάτων τῆς οἰκογενείας τοῦ Θεοδώρου, καὶ πρὸς ἀμφοτέρους ὅτε ἔλεγε περὶ τῆς εἰλικρινοῦς αὐτῶν συμπνοίας πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν.

«Εἰξεύρετε δὲ τί μ' ἀπεκρίθη;» προσέθηκε ζωηρῶς βλέπων αὐτοὺς ἐτοιμαζόμενους νὰ τῷ στρέψωσι τὰ νῶτα καὶ φοβούμενος μήπως δὲν προσθῇ νὰ εἴπῃ ὅσα ἐπεθύμει πρὸς αὐτούς.

Μ' ἀπεκρίθη: «Ἄ! οἱ ἀνεψιοὶ μου!» Τώρα τί ἄρ' ἔγε σημαίνουν αὐταὶ αἱ τέσσαρ λέξεις δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀρμόδιος νὰ ἐξετάσω. Μὲ εἶπε δὲ ἀκόμῃ ὅτι ἀναγκάζεται νὰ παραλάβῃ τὴν μικρούλαν εἰς τὸν πύργον καὶ νὰ τὴν ἐγκαταστήσῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του, διὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ ἀπὸ διαφόρους ἐπιθέσεις καὶ κινδύνους καὶ ὅτι

μετ' αὐτοῦ τὴν ἀπέραντον μηχανήν, καὶ φυσικὰ εἶνε καταλληλότερος νὰ τὴν σῶσῃ καὶ νὰ μὴ τὴν ἀρῇσῃ νὰ καταστραφῇ ; » Ὅτε ὁ κ. Βουλφρὰν προσεκάλεσεν εἰς Μαρωκούρ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Θεόδωρον ἐνομήσθη ὅτι τὸν ὑπεδείκνυνεν ὡς διάδοχόν του. Ἀλλ' ὅτε πέρυσιν ἐκάλεσε καὶ τὸν Καζιμίρ, τότε κατενόησαν ὅτι μόνον διάδοχόν του εἶχε προορίσῃ τὸν υἱόν του, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ἄν καὶ ὑπάρχῃ μετὰ ξύ των ψυχρότης, ἀπὸ δώδεκα καὶ πλεόν ἐτῶν, καὶ τὸν περιμένει νὰ ἔλθῃ.

« Ἀλλὰ θὰ ἐπανεῖλθῃ ἄρα γε ὁ κ. Ἐδμόνδος ; Κῦριος οἶδεν, ἄφ' οὗ μάλιστα δὲν εἶνε γνωστὸν ἂν ζῇ ἢ ἀπέθανε. Ὁ κ. Βουλφρὰν ἔχει τὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ υἱὸς του θὰ ἔλθῃ ἀργὰ ἢ γρήγορα. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ ὁποῖοι ἔχουν συμφέρον νὰ ἀπέθανεν ὁ κ. Ἐδμόνδος, εἶνε οὐχ ἥττον βέλαιοι περὶ τοῦ θανάτου του καὶ ἐργάζονται ὥστε νὰ εὐρεθῶσιν αὐτοὶ κύριοι τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κ. Βουλφρὰν ἡ ἀγγελία τοῦ θανάτου, ἢ ὁποία πιθανὸν καὶ νὰ τὸν θανατώσῃ.

» Τώρα λοιπόν, κόρη μου, καταλαμβάνεις πολὺ καλὰ ὅτι ἔχεις συμφέρον, διότι σε ἀγαπᾷ τόσο πολὺ ὁ κ. Βουλφρὰν, νὰ εἶσαι προσεκτικὴ καὶ νὰ ἔχῃς ὀλίγα λόγια μὲ τὴν μητέρα τοῦ κ. Καζιμίρ, ἢ ὁποία παντὶ τρόπῳ ἐργάζεται ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της καὶ κατὰ πάντων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τὸν ἀπειλοῦν. Ἐάν τα ἔχῃς καλὰ μὲ αὐτήν, θὰ τα ἔχῃς κακὰ μὲ τὴν μητέρα τοῦ κ. Θεοδώρου. Ὡσαύτως ἔάν τα ἔχῃς καλὰ μὲ αὐτήν, ὅταν θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὴ βεβαίως μετ' ὀλίγας ἡμέρας, τότε θὰ ἔχῃς ἀντίπαλον τὴν κυρίαν Βρετονέ, ἀφίνω πλέον ὅτι ἂν τα ἔχῃς καλὰ καὶ μὲ τὰς δύο, θὰ ἐπισύρῃς ἴσως τὴν ἔχθραν ἐκείνου ὅστις ἔχει λόγους νὰ τὰς φοβῇται καὶ τὰς δύο. Ἰδοὺ διατί σου συνιστᾷ προσοχὴν μεγίστην.

» Ὅμιλες αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον ; ὁσάκις δὲ ἐρωτηθῇς καὶ εἶσαι ἡναγκασμένη νὰ ἀποκριθῇς, αἱ ἀποκρίσεις σου νὰ εἶνε ἀσήμαντοι ἢ ἀόριστοι.

» Ἐν τῷ βίῳ συχνότατα συμφέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους μᾶλλον νὰ εἶνε ἀφανεῖς, ἢ νὰ λάμπωσι ; καὶ νὰ ἐκλαμβάνωνται ὡς ἡλίθιοι καὶ βλάκες μᾶλλον, ἢ ὡς λίαν εὐφρεῖς. Εἰς τοιαύτην περίστασιν εὐρίσκεσαι σύ, κόρη μου, καὶ ὅσον ὀλιγώτερον εὐφρύνῃς φανῇς, τόσο εὐφρεστέρα θὰ εἶσαι. (Ἐπεταί συνέχεια) Π. Γ. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΠΑΙΣ ΚΑΙ ΚΟΧΛΙΑΣ

[Κατὰ τὸν Διῶπειον μῦθον]

Ἐνα παιδάκι ἔψηνε ἑστὴ θράκα σαλιγκάρια καὶ κείνα τριζοβόλασαν πεντῶνοντας ταῦτά· καὶ τὸ παιδί τοὺς ἔλεγε : « Μωρὰ μου παλλη- [κάρια] ἑστὰ κάρβουνα ἐπιάσανε τὰ σπύτια σας φωτιά καὶ τεῖς τραγοῦδι ἀρχίσατε, σὺν νᾶσθε ἑστὰ [χορτάρια ;]

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΟ ΣΦΑΛΜΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 307).

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, μόνος.

Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω μὲ τέτοιο βῆρος ἑστὴν καρδιά. Ἀπὸ τὴν στιγμήν που ἔχω αὐτὸν τὸν κατηραμένο σουγιᾶ, ἡσυχία δὲν εὐρήκα. Τώρα πειὰ δὲν τοῖμω οὔτε νὰ τὸν ἐγγίσω. Τί μοῦ ἦλθε νὰ τὸν πάρω ! Ἄν κανεὶς μόνον πέρνοντας φρούτα, εἶνε λωποδύτης. — Ὡ τί ἀσχημὴ λέξεις ! — Ὅχι πως φοβοῦμαι τὴ φυλακὴν . . . ὅχι . . . ἀλλὰ λυποῦμαι, μετανοῶ γι' αὐτό που ἔκαμα . . . Δὲν τὸ ἤξευρα . . . Τὸν εἶδα . . . ὕστερά τὸν ἀνοῖξα . . . ὕστερά τὸν ἐκρυψα . . . Καλλίτερα νὰ μὴν το ἔκανα ! Ἄ, ποτέ, ποτέ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ πάρω τίποτε. Μοῦ ἔρχεται νὰ τὸν ρίψω ἑστὸ πηγάδι. Ὁ ἔκαμνα καλλίτερα ἂν τὸν εἶδα . . . ἀλλὰ πῶς ; ὥστε νὰ μὴ μάθουν ὅτι τὸν εἶχα ; . . . Νὰ τὸν ἐρριχνα ἑστὸ τῆξι . . . ὅχι, θὰ χαλάσῃ . . . Ποῦ νὰ τὸν βάλω, Θεέ μου, νὰ ἡσυχάσω ; . . . Ἀπὸ κάτω ἀπὸ μιὰ πολυθρόνα . . . Ἐσκοῦπιαν ἐμπρός, ἀλλὰ δὲν ἔψαξαν ἀπὸ πάνω . . . Μπορῶ νὰ τὸν βάλω ἐδῶ, χωρὶς νὰ ὑποπτευθῶν τίποτε . . . (Πλησιάζει τὴν πολυθρόναν ἀναποδ' γυρίζει τὴν τσέπην του καὶ χωρὶς νὰ το ἐγγίσῃ ἀφίρει νὰ πέσῃ τὸ μαχαίριδιον.) Ἐπες πολὺ πίσω ἀλλὰ τόσο τὸ χειρότερο· δὲν θὰ τὸν ἐγγίσω γιὰ ὅλον τὸν κόσμον. Ἄ, τί χαρὰ που δὲν τὸν ἔχω πειὰ ! Ἦλθε ἡ καρδιά ἑστὸν τόπο της. Ἀπόψε θὰ φιλήσω χωρὶς φόβον τὴ μαμά. Ἀνόητοι ὅσοι κάμουν κακὰ ! γίνονται τόσο δυστυχεῖς !

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ, ΑΝΝΑ, ΑΜΑΛΙΑ καὶ ἔπειτα ἡ ΜΗΤΕΡΑ των.

ΑΜΑΛΙΑ.—Ὅριστε ἐν ἀγλάδι.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ω, τί ὠραῖο που εἶνε. Εὐχαριστῶ. Τώρα πεινῶ . . .

ΑΝΝΑ.—Δόξα τῷ Θεῷ που ἦλθες ἑστὰ συγκαλὰ σου . . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ω, ναί, τώρα εἶμαι καλά. Δὲν τὸν βρήκατε ἔ ;

ΑΜΑΛΙΑ.—Τὸ σουγιᾶ μου ; Ὅχι ! Πάει πειὰ, χάθηκε !

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Θέλετε νὰ παίξουμε !

ΑΝΝΑ.—Τί ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Τὸ παιγνίδι που ἐμάθαμε προχθές ἑστῆς θείας. Τὸ θυμάστε ;

ΑΝΝΑ.—Ναί ! ναί ἐσὺ θὰ εἶσαι ὁ λύκος

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Προσέξτε νὰ μὴ σας πιάσω. Ὅποιον ἐγγίσω τὴν ἔφαγα. Θάνατον εἶνε ἑστῆς κ' ῥέκλες, γιὰ νὰ μὴ σας φθάνω.

ΑΜΑΛΙΑ.—Πᾶμε ἔξω καλλίτερα . . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ὅχι ! ἑστὸ περιβόλι δὲν ἔχουμε παρὰ ἓνα μόνον καμνί.

ΑΜΑΛΙΑ.—Ἄν χαλάσουμε τῆς καρέκλες ;

ΑΝΝΑ.—Μπᾶ ! Δὲν της χαλοῦμε !

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ἐμπρός λοιπόν. (Ἀρχίζουν τὸ παιγνίδι, μὲ γέλια ἡ

Ἄννα ἀναβαίνει ἐπάνω εἰς τὴν πολυθρόναν, ὅπου εὐρίσκεται τὸ μαχαίριδιον. Ὁ Γιαννάκης θέλει νὰ τὴν κατεβάσῃ.)

ΑΝΝΑ.—Ὅχι ! Δὲν εἶνε ἔτσι τὸ παιγνίδι. (Πηδᾷ, ἀνατρέποντα τὴν πολυθρόναν.)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Σ' ἐπίασα !

ΑΝΝΑ.—Ὅχι ! ἔπεσε ἡ πολυθρόνα. Αὐτὸ δὲν πιάνεται !

ΑΜΑΛΙΑ.—Τὴν ἐσπάσατε. (Τὴν σηκώνει καὶ ἐκβάλλει κραυγὴν.) Ὁ σουγιᾶς μου ! καλέ, ὁ σουγιᾶς μου ! ἀνάμεσα καθίσματος καὶ ράχης. Πῶς βρέθηκε ἐδῶ ;

ΑΝΝΑ.—Θὰ σου ἔπεσε ἀπὸ τὴν τσέπη.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Ναί ! ἡ θὰ τὸν ἐρρίξες, χωρὶς νὰ το καταλάβῃς. Εἶσαι εὐχαριστὴ μὲν, ἀδελφοῦλα μου ; Ἄ, πῶς χαίρω καὶ ἐγὼ πού τὸν ἦρξες τὸν ὠραῖο σου σουγιᾶ !

ΑΜΑΛΙΑ.(Τείνονσα τὸ μαχαίριδιον πρὸς τὸν Γιαννάκη.) Σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σοῦ τὸν χαρίσω. Ὅριστε, πᾶρε τὸν, εἶνε δικός σου τέλεια, ἄφ' οὗ σοῦ ἄρεσε τόσο.

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—(Ἐκθαμβος) Ἐμένα ! ἔς ἐμένα τὸν δίδεις ! Ὅχι ! Ὅχι ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος οὔτε νὰ τὸν ἐγγίσω ! . . .

(Πίπτει κλαίον εἰς μιὰν πολυθρόναν καὶ σκεπάζει τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας

ἡ Ἄννα καὶ ἡ Αμαλία, μὴ ἐννοεῖσαι τὴν αἰτίαν τῆς ἐξαφνικῆς αὐτῆς λύπης, σπεύδον νὰ τὸν παρηγορήσουν. Ὁ Γιαννάκης τὰς ἀποθεῖ.)

Μὴ με φιλήτε ! Κλέπτω τὴν ἀγάπην σας, ὅπως . . . ὅπως ἔκλεψα τὸ σουγιᾶ . . . ναί . . . τὸν ἔκλεψα.

ΑΜΑΛΙΑ.—Εἶσαι τρελλός, Γιαννάκη. Ὁ σουγιᾶς ἐχάθηκε κ' εὐρέθηκε. Γιατί κατηγορεῖς τὸν ἐαυτό σου ἄδικα ;

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.(Κλαίον πικρά.) Ναί, ναί ! Ἄν ἤξεύρατε πῶς πρὶν τὸν εὐρήξτε ἐπάνω ἑστὴν πολυθρόνα, τὸν εἶχα μέσα ἑστὴν τσέπη μου ! Ναί ! ἤθελον νὰ γίνω κλέπτης, λωποδύτης . . . ἀλλὰ δὲν μπόρεσα, ὡς τὸ τέλος.

Ἐγὼ ὁ ίδιος τότε ἔβαλα τὸ σουγιᾶ ἑστὴν πολυθρόνα, γιὰ νὰ τὸν βρῇτε μόναι σας, χωρὶς νὰ ἐννοήσετε τὸ σφάλμα μου· ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἡσύχασα, βλέπετε. Τώρα πειὰ δὲν θὰ ἤμουν κλέπτης, θὰ ἤμουν ὁμοῦ ψεύτης καὶ καλλίτερα νὰ τα ξεύρετε ὅλα . . . πρέπει μάλιστα νὰ τα μάθῃ καὶ ἡ μαμά.

Δὲν θέλω νὰ κρατῶ πειὰ αὐτὸ τὸ φοβερὸ μυστικόν . . . μὲ βρύνει πολὺ . . . μὲ πνίγει . . .

ΑΜΑΛΙΑ.—(Γονυπετοῦσα πρὸ αὐτοῦ.) Καλέ μου Γιαννάκη, συγώρεσε τὸν ἐαυτό σου, ὅπως σε συγχωροῦμε καὶ μεῖς. Πολὺ ὑπέφερες· κανεὶς πειὰ δὲν ἔχει νὰ σοῦ πῇ τίποτε.

(Τὸν φιλοῦν. ἡ Ἀμαλία τοῦ σκουπίζει τὰ δάκρυα μὲ τὸ μαρδύλι της. Ἐκεῖνος δὲν ἀνθίσταται πλέον.)

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—Δὲν ἔχω πειὰ μούτρα νὰ σας κυτᾶζῃ ἑστῆς μάτια. Καὶ ἡ μαμά, ὦ, ἡ μαμά . . .

(Κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῆς σκηνήν, εἰσέρχεται ἡ μητέρα τῶν παιδίων. Ἡ

Κουσε καὶ ἐνόησε τὰ πάντα. Πλησιάζει τὸν υἱόν της.)

ἡ ΜΗΤΕΡΑ. Ἀμαρτία ἐξωμολογημένη δὲν εἶνε ἀμάρτια, παιδί μου· ἡ μετάνοιά σου ἐξήγγισε τὸ ἀμάρτημά σου. Ἐγὼ ἡ μητέρα σου σοῦ τὸ λέγω . . .

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ.—(Ὁρῶν εἰς τὰς ἀγαλάς της) ὦ, μαμάκα μου ! ἀλήθεια ; Ἄν εἶνε ἀλήθεια, πόσον εἶμαι εὐτυχής !

Πῶς με ἀνακουφίζει πού τα ἐμάθετε ὅλα καὶ πού με φιλεῖτε ἀκόμη ! Ἄν ἤξευραν πόσον εἶνε βαρεὶά ἡ τῆψις δι' ἐν σφάλμα, κανεὶς πειὰ δὲν θὰ ἔκαμνε οὔτε ἓνα !

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Α. Gennevraye.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1896

Πρὸς τοὺς φίλους συνδρομητάς, ἀνταποκριτάς καὶ ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως»

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ἔχει νὰ δώσῃ εἰς τοὺς πολυπληθεῖς αὐτῆς καὶ ἀγαπητοὺς φίλους μίαν εἰδήσιν ὅχι πολὺ εὐχάριστον. Ἰδοὺ μὲ μίαν λέξιν : Ζημιονόμεθα.

Μάλιστα· ἡ ἐκδοσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», ἄφ' οὗ ἤρχισε νὰ ἐκδίδεται καθ' ἐβδομάδα, μᾶς ζημιώνει. Ὅχι μόνον οἱ τόσοι μᾶς κόποι καὶ αἱ τόσοι μᾶς φροντίδες, μένουσιν ὑπὸ ὑλικὴν ἐποψίν ἀνικανοποίητοι, — πρᾶγμα ἀδίκωτατον, ἄφ' οὗ πᾶσα ἐργασία πρέπει νὰ ἀμειβεται—, ἀλλὰ καὶ χρήματα ἐξοδεύμενα ἀπὸ τὴν τσέπην μας διὰ νὰ ἀνταποκρινώμεθα, ὅσῳ τὸ δυνατόν, εἰς τὰς πολλαπλὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐπειδὴ δὲ, δυστυχῶς, δὲν εἴμεθα πλούσιοι ὥστε νὰ ἐξοδεύωμεν πάντοτε καὶ ἀφειδῶς περισσότερα τῶν ὅσων εἰς πράττομεν, ἡ ἐκδοσις, μετ' ὅλην μᾶς τὴν ἀγαθὴν θέλησιν, χωλαίνει.

Καὶ ὅμως ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» ἔχει παμπληθεῖς φίλους καὶ ἀναγνώστας καὶ ὑποστηρικτάς. Τὰ φυλλάδιά της ἐκδίδονται κατὰ χιλιάδας, γίνονται δὲ δεκτὰ παντοῦ ὑπὸ τῶν παιδίων, ὑπὸ τῶν γονέων, ὑπὸ τῶν διδασκάλων, μετ' ἀγάπης θερμῆς καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Πόθεν λοιπόν τὸ τόσο δυσάρεστον αὐτὸ ὅσῳ καὶ ἀνεξήγητον φαινόμενον τῆς οικονομικῆς καχεξίας, τῆς ζημίας, τῆς στενοχωρίας, ἡ ὁποία κατέστησεν οὕτω δύσκολον τὴν τακτικὴν πορείαν καὶ βελτίωσιν τοῦ φύλλου ; Οἱ κυριώτεροι λόγοι εἶνε δύο : Α'.) ἡ καθυστέρησις τῶν ὀφειλομένων συνδρομῶν. — Β'.) τὸ σχετικῶς μικρὸν καὶ ἀνεπαρκὲς τῆς συνδρομῆς.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ Α'. — Ἐκ τῶν βιβλίων τοῦ λογιστηρίου μας ἐξάγεται ὅτι τὸ ποσὸν τῶν μέχρι τοῦδε καθυστερουμένων παλαιῶν καὶ νέων συνδρομῶν, ἀνέρχεται — μὴ τρομάξετε— εἰς δραχμὰς 18,000 ! Φαντασθῆτε τώρα ὀλίγον. Ὅχι τὸ ὅλον ποσόν, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ, ἀλλὰ τὸ τρίτον, ἀλλὰ τὸ τέταρτον ἂν ἦτο δυνατόν νὰ εἰσπράξωμεν διαμίας, ὁποία ἀνακούφισις, ὁποία εὐτυχία διὰ τὴν πτωχὴν καὶ στενοχωρημένην Διάπλαιν ! Καὶ ὅμως αἱ 18 αὐταὶ χιλιάδες δραχμαὶ μᾶς ὀφείλονται νομιμότατα, εἶνε τὸ ἀντίτιμον ὑλικῶν καὶ ἐργασίας, τὰ ὁποία προσεφέραμεν καὶ τῶν ὁποίων ἐγένετο ἤδη χρήσις ὑπὸ τῶν καθυστερούντων. Πλείστοι συνδρομηταὶ καὶ ἀνταποκριταὶ μᾶς καθυστεροῦν συνδρομὰς ἐνὸς ἔτους, δύο ἐτῶν, τριῶν ἐτῶν, τεσσάρων ἐτῶν . . . Ἄν αὐτοὶ ὅλοι ἦσαν τακτικώτεροι, ἂν μᾶς ἐπλήρωνον κατὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸ νόμιμον ἐγκαίρως, ὅχι μόνον ζημίαν δὲν θὰ εἴχομεν, ἀλλὰ, καὶ ἡ ἐργασία μας θὰ ἰκανοποιεῖτο μὲ καλὸν κέρδος καὶ ὁ ζῆλός μας θὰ ἐγένετο μεγαλῆτερος—ἂν καὶ μὲ ὅλ' αὐτὰ ζῆλος δὲν μᾶς ἔλειπε ποτὲ χάρις εἰς τὴν ἀγάπην τῶν καλῶν, τῶν τακτικῶν μᾶς συνδρομητῶν καὶ ἀνταποκριτῶν.

Ἄν οἱ τόσοι καθυστεροῦντες ἐσυλλογίζοντο πόσον ἄδικόν μᾶς κάμνουν, ἂν ἐσυλλογίζοντο ὅτι τὸ μικρὸν καὶ εὐτελὲς ποσόν, τὸ ὁποῖον ἕκαστος χωριστὰ μᾶς ὀφείλει, ἐν ᾧ δι' αὐτοὺς δὲν εἶνε τίποτε, δι' ἡμᾶς ὅμως,—ἐπειδὴ οἱ καθυστεροῦντες εἶνε τόσο πολλοί,—γίνεται μὲγα καὶ

οὐσιῶδες, δὲν θὰ ἐσπυδαν ἀμέσως νὰ μᾶς πληρώσουν καὶ δὲν θὰ ἐφιλοτιμούντο νὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ τακτικώτεροι ; Διὰ τοῦτο εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι εὐθὺς μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς παρούσης δηλώσεως, συναισθανόμενοι τὸ δίκαιον, θὰ σπεύσουν νὰ μᾶς στείλουν τὰ ὀφειλόμενα—εἴτε ἀνταποκριταί, εἴτε συνδρομηταί,—χωρὶς νὰ μᾶς ἐξαναγκάσουν νὰ πευθυνώμεν καὶ πάλιν ἰδιαίτερος πρὸς ἓνα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, ἀπαλλάσσοντες ἡμᾶς οὕτω ἀπὸ κόπον καὶ δαπάνην ὅχι ὀλίγην.

Ἐπειδὴ ὅμως τὸ ἄτοπον αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσῃ εἰς τὸ μέλλον, χωρὶς ζημίαν ἀνωτέρων τῶν δυνάμεών μας, ἀπεφασίσαμεν νὰ ἐφαρμόσωμεν ἀπαραδέχτως τὸν ὅρον τῆς προπληρωμῆς, καὶ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1896 νὰ μὴ στείλωμεν τὴν «Διάπλαιν τῶν Παίδων»

Εἰς ΚΑΝΕΝΑ

εἴτε παλαιὸν εἴτε νέον συνδρομητὴν, ὅστις νὰ μὴ προεπλήρωσε τὴν συνδρομὴν του.

Διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἐξεθέσαμεν, ἐλπίζομεν ὅτι τὸ μέτρον δὲν θὰ δυσχερῆσθῃ κανένα καὶ ὅτι ἀπεινατίας ὅλοι θὰ φιλοτιμηθῶν νὰ στείλουν τὴν συνδρομὴν τοῦ 1896 πρὸ τοῦ Ἰανουαρίου.

Δὲν το κάμνομεν αὐτὸ ἀπὸ ἐλλείψιν ἐμπιστοσύνης, ἀλλὰ πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου μας. Ἡ λογιστικὴ ἐργασία τοῦ γραφείου μας θὰ ἐγένετο πολὺ περισσότερον πολὺπλοκος καὶ δαπανηρά, ἂν εἴχομεν συνδρομητάς προπληρώνοντας καὶ συνδρομητάς ἐπὶ πιστώσει· θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ γράφωμεν χιλιάδας ἐπιστολῶν διὰ νὰ ζητῶμεν τὰς ὀφειλόμενας συνδρομὰς, ἢ θὰ ἐστέλλομεν ἀποδείξεις πρὸς εἰσπραξίαν εἰς ἀνταποκριτάς, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς ἀναβάλλουν πολλὰς ἐπὶ μακρότατον χρόνον νὰ μᾶς στείλουν τὰ χρήματα, τὰ ὁποία εἰσέπραξαν εἰς μεγάλα ποσά, ἐμβάλλοντες ἡμᾶς εἰς μεγίστην στενοχωρίαν. Ὡστε ἡ μικρὰ πίστωσις τὴν ὁποίαν θὰ παρήχομεν εἰς τοὺς συνδρομητάς μας, ἐνῷ αὐτοὺς δὲν θὰ τοὺς ὀφείλει διόλου, ἡμᾶς θὰ ἐζημίωνε καὶ θὰ ἐστενοχώρει πολὺ. **Λοιπόν, ὅλοι ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ ΣΑΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΣΤΕ.**

Διὰ νὰ ἀμειψώμεν δέ, ὡς ἐκ περισσοῦ, τὴν σπουδὴν τῶν καλῶν καὶ τῶν τακτικῶν, θὰ προσφέρωμεν εἰς τοὺς ἀπὸ σήμερον μέχρι 1ης Ἰανουαρίου προπληρώσαντας τὴν συνδρομὴν τοῦ 1896

ΔΩΡΑ ΔΙΑ ΛΑΧΕΙΟΥ

τοῦ ὁποίου οἱ ὅροι θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ Β'. — Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» εἶνε μικρὰ καὶ ἀνεπαρκὴς. Τὴν ὀρίσαμεν οὕτω κατὰ τὴν περυσινήν μεταβολὴν τῆς ἐκδόσεως ἀπὸ δεκαπενθημέρου εἰς ἐβδομαδιαίαν, βασισθέντες εἰς ἐλπίζομένην μεγάλην κατανάλωσιν, ἢ ὁποία δυστυχῶς δὲν ἐπραγματοποιήθη, οὔτε εἶνε εὐκόλον νὰ πραγματοποιηθῇ ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ὀλίγος σχετικῶς εἶνε ὁ

πληθυσμός, γίνεται δε ακόμη ολιγώτερος ἔνεκα τῶν συ-
χνῶν ἀπαγορεύσεων τοῦ φύλλου ἐν Τουρκίᾳ.

Ἐξ ἄλλου τὰ ἔξοδα τώρα εἶνε πολὺ μεγαλειτέρα ὥς
ἐκ τῆς παρ' ἡμῖν νομισματικῆς καταστάσεως. Καὶ ὁ
χάρτης στοιχίζει πολὺ περισσότερον ἢ ἄλλοτε καὶ αἱ εἰ-
κόνες, καὶ τὰ ὕλικά ὅλα εἶνε ὑπερτιμημένα. Ἄς μὴ λη-
σμονώμεν δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων»
εἶνε σήμερον τὸ μόνον περιοδικὸν τὸ ὁποῖον πληρῶνει τοὺς
συντάκτας του, εἰς τοῦτο δὲ ὀφείλεται ἡ πάντοτε ἐκλε-
κτὴ καὶ δόκιμος αὐτοῦ ὕλη, ἀπέναντι ἄλλων περιοδι-
κῶν, τὰ ὁποῖα δημοσιεύουν δωρεάν τὰ ἔργα τοῦ τυχόν-
τος, ἀκόμη δὲ καὶ αὐτῶν τῶν συνδρομητῶν των.

Δι' αὐτὰ ὅλα εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην ναυξή-
σωμεν ἀπὸ σήμερον τὴν συνδρομὴν. Ἡ αὐξήσις εἶνε μι-
κρὰ πολὺ μικρά, ἀλλ' ἐν τῷ συνόλῳ θάποτελέσῃ δι' ἡ-
μᾶς ποσὸν σημαντικὸν καὶ ἀρκετὸν νὰ καλύψῃ τὰς με-
γάλας δαπάνας τοῦ φύλλου. Λοιπὸν :

Ἀπὸ σήμερον ἡ «Διάπλασις» τιμᾶται

ΔΙΑ ΜΕΝ ΤΟΥΣ ΕΝ Τῷ ΕΣΩΤΕΡΙΚῷ

ὄχι πλέον δρ. 5, ἀλλὰ δρ. 7 ἑτησίως

ΔΙΑ ΔΕ ΤΟΥΣ ΕΝ Τῷ ΕΞΩΤΕΡΙΚῷ

ὄχι πλέον φρ. χρ. 7, ἀλλὰ φρ. χρ. 8.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΥ ΣΑΝΙΔΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 310).

«Ὅλα τὰ παιδιά εἶχαν περάσῃ τὸν
φράκτην, ξέχωρα ἀπὸ ἓνα τὸ μεγαλεί-
τερον, τὸ ὁποῖον ἐστάθη καὶ ἐφώνησεν
εἰς τὰ ἄλλα·

«Δὲν βλέπετε, καλέ, αὐτὸ τὸ μαῦρο
σανίδι μὲ τὴν ἐπιγραφὴν; Μᾶς ἀπαγο-
ρεῦεται νὰ διασκεδάσωμεν εἰς τὸ λειβάδι·
εἰ δὲ μή, θὰ κατὰ δὶ ω χ θ ὤ μ ε ν δι-
καστικῶς· νά!»

Τὰ παιδιά ἐπανήλθον εἰς τὸν φράκτην
διὰ νὰ ἰδοῦν τὴν πινακίδα. Καὶ τὸ παι-
δάκι μὲ τὰ σγουρά μαλλιά καὶ μὲ τὸ κα-
ραδάκι, εἶπε περίλυπον·

«Ἐγὼ ξεύρω ποῖος ἐβαλε ἐδῶ αὐτὴ
τὴν παλαιοσανίδα. Ἐκεῖνος ὁ χλωμός
ὁ φαρμακομύτης, θὰ ἐνοίκιασε τὸ κτή-
μα, ποῦ ἦλθε 'στὸ μαγαζὶ καὶ 'πῆρε ἓνα
τετράγωνο σανίδι, καὶ μᾶς εἶπε νὰ το
πλανίσουμε γιὰ νὰ ζωγραφίσουν ἐπάνω
γράμματα... Νά το! Καλλίτερα νὰ ἔ-
μενε ἀκόμη 'στὴ θέσι του, σκονισμένο καὶ
αραχμισμένο καθὼς ἦταν.»

«Ὡ, τὸ ἴδιο ἐσυλλογίζετο καὶ ἡ σάνις...
— Καλὰ θὰ κάμωμε νὰ φύγωμε ἀ-
μέσως ἀπὸ ἐδῶ, εἶπε τὸ μεγαλιέτερον ἀπὸ
τὰ παιδιά γιὰτὶ ἂν μας ἰδῇ ὁ ἄνθρωπος
ἐκεῖνος, θὰ μας κατὰ δὶ ὠ ξ ἡ δι-
καστικῶς, καθὼς γράφει.

— Καὶ με τοῦτο τί; ἠρώτησεν ἓνα
ἄλλο.

— Ξεύρω καὶ ἐγώ;—Αὐτὸ τὸ δι-
καστικῶς, ὅλοι τὸ φοβοῦνται...
πρέπει νὰ εἶνε κακὸ πρᾶγμα... γι' αὐ-
τὸ ἄς φύγωμε.

Ἐφυγε πρῶτος καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἠκο-

λούθησαν. Ἐνα ἀπὸ τὰ παιδιά, ποῦ ἐθύ-
μωσε περισσότερο, ἐπῆρε μίαν πέτρα καὶ
τὴν ἐξεσπρηνδόνισε κατὰ τῆς σανίδος. Τὸ
ξύλινόν της πρόσωπον δὲν ἐδλάφθη πο-
λύ· ἀλλ' ἐλυπήθη τόσο, ποῦ ἐπεθύμησε
καλλίτερα νὰ ἐγίνετο κομματάκια ὅλη
καὶ ροκανίδια, πρὶν ἀφήσῃ τὸ ἐργαστή-
ριον! Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οὐρανὸς ἐ-
σκεπάσθη ἀπὸ σύννεφα. Καλλίτερα, ἐ-
σκέφθη ἡ σάνις, κανεὶς δὲν θὰ ἐπερνοῦ-
σε πλέον ἀπὸ κοντὰ της. Τῷ ὄντι, ἤρ-
χισε νὰ βρέχῃ, ὅταν μίαν γυναῖκα, κρα-
τοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας της ἓνα παιδί
χλωμὸν καὶ χαρκετικόν, ἐφθασε δρομαία
εἰς τὸν φράκτην. Τὸ κεφαλάκι τοῦ παι-
διοῦ ἀνεπαύετο εἰς τὸν ὦμόν της καὶ
μὲ τὰ χεράκια τοῦ τὴν ἐσφιγγε σφικτά,
σφικτά· εἶχε περάσῃ μακρυὴ ἀρρώ-
στια τὸ καϊμένο καὶ ἦτο ἡ πρώτη φορὰ
ποῦ τὸ ἐβγαζαν· καὶ ἡ γυναῖκα ἐπίσης
ἐφαίνετο πολὺ καταβεβλημένη. Νύκτας
ἐδίχαζεν ἔχεν ἀγρυπνήσῃ πλησίον τῆς
κλίνης τοῦ παιδιοῦ της καὶ ὅμως τὸ ἀ-
γαποῦσε τόσο, ὥστε δὲν το ἐνεπιστεύθη
εἰς ἄλλον νὰ το βγάλῃ περίπατον.

— Πᾶμε 'στὸ σπίτι, μητέρα, ἐκούρά-
σθηκα, εἶπε τὸ παιδί.

— Θὰ πᾶμε ἀπὸ τὸν συντομώτερο δρο-
μό, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ λειβάδι, ἀγάπη μου,
εἶπεν ἡ μητέρα, καὶ ἐστάθη νὰ σκεπάσῃ
μὲ τὸ σάλι της τὸ παιδί, διὰ νὰ μὴ βρέ-
χεται. Ἦτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ
λειβάδι, ὅταν ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ
παρετήρησε τὴν μαῦρην πινακίδα. Ἀπε-
μακρύνθη γρήγορα γρήγορα ἀπὸ τὸν φρα-
κτὴν καὶ ἠκολούθησεν ἓνα δρομίσκον ξη-
ρὸν καὶ γεμάτον σκόνην. Τὸ παιδί ἄρχισε
νὰ κλαίῃ.

— Γιατί ἀπ' ἐδῶ; Ἰα αὐτὸν τὸν δρόμο

εἶνε περίττον νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν φοβούμεθα μήπως
διὰ τῆς μικρᾶς αὐτῆς αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς χάσωμεν
φίλους καὶ ἀναγνώσττας. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ὅλοι οἱ συν-
δρομηταὶ μας, ἐκτιμῶντες καλῶς τοὺς λόγους οἰτινέας
ὑπὸν ὁποῖον τὸ μέτρον, θὰ ἐξακολουθήσουν παρέχοντες
τὴν ὑποστήριξιν των εἰς τὴν ἀγαπητὴν αὐτῶν *Διάπλα-
σιν*, μολοντί τοῦ λοιποῦ θὰ τοὺς στοιχίζῃ οὕτω δύο
δραχμαὶς τὸ ἔτος περισσότερον, δηλαδή· περὶ τοῦ ἡμισυ
λεπτῶν τὴν ἡμέραν. Καὶ ὅχι μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἐλπίζω-
μεν ὅτι καὶ ὑπὲρ τῆς εὐρυτέρας διχδόσεως τοῦ φύλλου
μας θὰ ἐργασθῶσιν, ἐφέτος ὑπὲρ ποτε, μετὰ ζήλου καὶ
ἐνδιαφέροντος.

Ἄλλως ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» ἀπὸ 1ης Ἰα-
νουαρίου θὰ γίνῃ ἀκόμη περισσότερον ἀξία τῆς ἀγά-
πης των: Α'.) θὰ ἐκδίδεται *τακτικώτατα κατὰ Σάβ-
βατον*, τῶν ἀνωτέρω μέτρων ἐξασφαλιζόντων πρὸ παντός
τὴν τακτικὴν καὶ ἀπρόσκοπτον ἐκδοσιν.—Β'.) θὰ βελ-
τιώσῃ ἀμέσως τὴν ποιότητα τοῦ χάρτου της.—Γ'.)
θὰ καλλιτερεύσῃ βαθμὴδὸν ὑπὸ ἐποψιν ὕλης καὶ εἰκόνων,
ὁλονὲν τελειοποιουμένη καὶ καθισταμένη ποικιλωτέρα
καλλιτεχνικωτέρα, μᾶλλον ἐπαγωγὸς καὶ μορφωτικὴ,
κατὰ τὸ ἀνέκαθεν ἀπαρασάλευτον αὐτῆς πρόγραμμα.

Ἡ Δευθύνουσα.

δὲν θὰ ἰδῷ τῆς ὠραῖάς μου μαργαρίτες!..

Ἡ δυστυχισμένη σάνις ὑπέφερε πολὺ
περισσότερον αὐτὴν τὴν φορὰν, παρὰ ὅταν
της ἔρριψε τὴν πέτραν ἐκεῖνο τὸ παιδί!

Ὀλίγον ὕστερα ἀπὸ τὴν δύσιν τοῦ ἡ-
λίου, ἄρ' οὐ ἐπαυσε ἡ βροχὴ, ἓνα κο-
ριτσάκι ἐπέρασεν ἀπὸ τὸ λειβάδι. Ἦρ-
χετο ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος καὶ ἐπήγαι-
νεν εἰς τὴν πολίχνην. Ξεκούφωτη, ξυ-
πόλυτη, μὲ κοντὸ φουστάνάκι, μὲ δύο
πλεξούδες κοντές, μὲ μάγουλα μαυρι-
σμένα ἀπὸ τὸν ἥλιο, ἦτο μικρὰ Γερμα-
νίς, ἡ ὁποία ἐγύριζεν εἰς τὴν χώραν ὅλην
τὴν ἡμέραν, κρατοῦσα μικρὰ σάρωθρα ἀπὸ
ἀράναν καὶ φωνάζουσα μὲ βραχνὴν φω-
νὴν, ὁσάν τις ἀπαντοῦσε κανένα: «Πάρτε
ἀφανίτικες σκουῖες!» Κάθε βράδυ ἐφε-
ρεν εἰς τὸν κύριόν της τὰ ὀλίγα χρήματα
τὰ ὁποῖα ἐκέρδιζε, καὶ αὐτὸς τῆς ἔδιδε νὰ
τρώγῃ καὶ νὰ κοιμάται.

Εἶχε τρεῖς δεκάρας εἰς τὴν τσέπην της
καὶ ἐδιάζετο νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πολίχνην
διασχίζουσα τὸ λειβάδιον, διότι δὲν εἶχε
προσέξῃ τὴν νέαν πινακίδα.

Ἀλλὰ δὲν εἶχε προχωρήσῃ δεκαπέντε
βήματα, ὅταν εὐρέθη ἔξωθεν ἀπέναντι
ἐνὸς ἀνθρώπου στυγνοῦ, ὁ ὁποῖος ἦρχετο
πρὸς αὐτὴν μὲ τὸ μπαστοῦνι 'στὸ χέρι.

Ἐφώνησε πρὸς τὸ κοριτσάκι ὅτι δὲν
εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ λει-
βάδι. Ἀλλ' ἡ μικρὰ ξένη δὲν ἐννοοῦσε
καλὰ τί της ἔλεγε καὶ ἐπλησίαζεν ὁλονὲν
κράζουσα: «Πάρτε ἀφανίτικες σκουῖες!»

Ταλαίπωρον πλασματάκι! Τὰ ποδα-
ράκια της ἦσαν πρισιμένα καὶ κουρασμέ-
να· θὰ ἐπροτιμοῦσε βέβαια νὰ ἀναπαυθῇ,
παρὰ νὰ γυρίσῃ ἔτσι καὶ νὰ φωνάξῃ...
Ἐπρεπε νὰ ἔχῃ κανεὶς πέτρινη καρδιά
διὰ νὰ μὴν ἰδῇ τὴν ἔκφρασιν τοῦ πόνου

ἐπάνω 'στὸ ἰσχνὸ πρόσωπό της, μέσα 'στὰ
γαλανά της μάτια τὰ ἀλαμπῆ.

«Αὐτὸς θὰ τὴν λυπηθῇ βέβαια» ἐσκέ-
φθη ἡ σάνις.

Κάθε ἄλλο! Ὁ κακὸς ἄνθρωπος δὲν
το ἐλυπήθη τὸ κοριτσάκι καὶ τὸ ἐφοβέ-
ρισε μὲ τὸ μπαστοῦνι του. Ἐφοβήθη τό-
σον ἐκείνη, ὥστε ἐφυγεν ἐκείθεν τρέχου-
σα μὲ ὅλην τὴν τὴν δύναμιν· καὶ καθὼς
ἐπήδησε τὸν φράκτην, ἔχασε τῆς τρεῖς
δεκάρας της. Τὰς ἤκουσεν ποὺ ἐπεσαν
ἐπάνω 'στὸ χόρτο, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ,
ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ
τας πιάσῃ, ἂν καὶ ἤξευρεν ὅτι ὁ κύριός
της θὰ τὴν ἔδερνε, ἂν δὲν τοῦ ἐπῆγαινε
λεπτά. Ἀπῆλθεν ἀηληπισμένη, ὁ δὲ κα-
κὸς ἄνθρωπος, ἱκανοποιημένος ἐπέστρε-
ψεν εἰς τὴν οἰκίαν του λέγων: «Ὁ, τι
εἶνε ἰδικόν μου, δὲν ἀνέχει εἰς κανένα.
Ἡ χλόη, ὁ ἥλιος, τὸ ποταμάκι, ἡ δεξα-
μενὴ, ὅλα μοῦ ἀνήκουν, καὶ κανεὶς νὰ
μὴ τα ἐγγίξῃ, γιατί τὰ ἀγόρασα μὲ τὸν
παρὰ μου!»

Ἐβράδυσε, ἐσκοτείνιασε, καὶ ἡ σάνις
ἔμενε ἐκεῖ κατάνομη. Ὁ ἄνεμος ἐφυ-
σοῦσε δυνατὰ, ἡ βροχὴ ἐπιπτε ῥαγδαία,
σχεδὸν ὅλην τὴν νύκτα. Πόσον ἐστέναζε
καὶ ὑπέφερεν ἡ δυστυχισμένη σάνις!

Καὶ αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, χωρὶς τὰ
παιδιά νὰ τολμήσουν πλέον νὰ ὑπερη-
δῶσιν τὸν φράκτην... Ὁ τυφλὸς γέ-
ρων εἶχε πέσῃ βαρεῖα ἄρρωστος, καὶ δὲν
ἐπεθύμει πλέον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ λειβάδι
καὶ νὰ χαρῇ τὸ ποταμάκι του. Καὶ ἂν
ἐρωτᾶτε καὶ διὰ τὸ χλωμὸν ἐκεῖνο παι-
δάκι... τώρα αἱ ἀγαπημέναι του μαρ-
γαρίται ἀνθίζουν ἐπάνω εἰς τὸν τάφον του
καὶ ἐδῶ ἔρχεται καὶ κἀθηταὶ ἡ μητέρα
του. Ἡ μικρὰ πωλήτρια τῶν σαρώθρων
εἶχε φύγῃ μακράν, ἴσως εἰς τὴν πατρί-
δα της· καὶ ὁ κακὸς ἄνθρωπος μόνος ἐ-
περιφέρετο εἰς τὸ λειβάδι, χωρὶς νὰ βλέ-
πῃ κανένα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ θελῇ κα-
νεὶς νὰ τον βλέπῃ αὐτόν... Ἡ σάνις τον
ἀπεστρέφετο... καλλίτερα νὰ ἔμενε 'ς τὸ
σπίτι του.

Βροχερὸν καὶ μελαγχολικὸν ἦτο τὸ
φθινόπωρον. Τὰ λευκὰ γράμματα τῆς
σανίδος εἶχον ξεβάψῃ καὶ ἔρρεον ὡς χον-
δρὰ δάκρυα ἐπὶ τοῦ μαύρου αὐτῆς βά-
θους. Καὶ ὁ κακὸς ἄνθρωπος ἐξηκολού-
θει νὰ ἔρχεται, στυγνὸς καὶ ἄγριος καὶ
μισόξενος, ὅπως πάντοτε, παραμονεύων
νὰ φοβίσῃ ἢ νὰ διώξῃ κανένα διαβάτην,
νὰ δειξῇ τὴν σκληρότητά του.

Ἀλλὰ δὲν τοῦ βγήκε σὲ καλὸν ὅλη
αὐτὴ ἡ κακία. Μίαν ἡμέραν ἐπῆγε νὰ ἴ-
δῃ εἰς τὴν δεξαμενὴν τοῦ καταρράκτου,
ἐὰν ὑπῆρχον τὰ χέλια του. Ἐσχυσε λοι-
πόν, ἀλλὰ καθὼς εἶχε βρέξῃ καὶ τὸ ἔ-
δαφος ἦτο ὀλισθηρόν, ἐγλύστρησε, δὲν
εἰμπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ ἔπεσε μέσα μὲ
τὸ κεφάλι. Τὸ νερόν ἦτο βαθύ, κανεὶς
δὲν εὐρίσκειτο ἐκεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ ὁ
κακὸς ἄνθρωπος ἐπνίγη.

Δὲν ἔμαθαν ἀμέσως τί ἀπέγινεν. Οἱ
ἴδιοι οἱ ὑπηρέται του περιωρίστησαν νὰ
εἰδοποιήσουν τὴν ἐξουσίαν ὅτι ὁ κύριός
των ἐξηφανίσθη, ἀλλὰ δὲν ἀνησύχησαν
περισσότερον. Ὑστερ' ἀπὸ πολλὰς ἡμέ-
ρας κάποιος ἀνεκάλυψε τὸ πτώμα του εἰς
τὴν δεξαμενὴν... Ἡ σάνις τα εἶδεν ὁ-
λα. «Ὁ Θεὸς εἶνε αὐστηρὸς, ἐσκέφθη,
ἀλλὰ δίκαιος.»

Ὁ σκληρὸς ἄνθρωπος δὲν εἶχε κλη-
ρονόμους. Τὸ συμβόλαιον τῆς ἐκμισθώ-
σεως διελύθη διὰ τοῦ θανάτου του καὶ τὸ
κτῆμα ἐπανήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τῆς
Κοινοτήτος. Δὲν ἠθέλησαν νὰ το ἐνοικιά-
σουν πάλιν. Ἀπεφασίσθη νὰ μείνῃ, ὡς
ἦτο, κτῆμα τοῦ κόσμου καὶ ὅλοι νὰ εἰμ-
ποροῦν νὰ ἔρχωνται νὰ περιπατοῦν, νὰ
διασκεδάσουν, νὰ ψαρεύουν.

Ἡ σάνις ἐπλανίσθη καὶ πάλιν, ἐχρω-
ματίσθη κυανῇ καὶ ἐγράφη ἐπ' αὐτῆς μὲ
ὠραῖα κόκκινα γράμματα ἡ ἐπομένη ἐπι-
γραφή: «Εἰσόδος ἐλευθερίας».

Φαντασθῆτε πλέον τὴν χαρὰν τῆς σα-
νίδος, προωρισμένης τώρα νὰ διδῇ τὴν
φιλόξενον αὐτῆς εἴδωλον εἰς τοὺς ξένους
καὶ εἰς τοὺς ἐντοπίους καὶ νὰ βλέπῃ περὶ
αὐτὴν παιδιά καὶ κοράσια νὰ παίζουν καὶ
νὰ διασκεδάζουν ἀφόδως.

Παῖδια καὶ κοράσια ἐλησμόνησαν τα-
ταχῶς τὴν ἐποχὴν, ὅτε, χωρὶς νὰ το
θελῇ ἡ σάνις, μὲ τὴν ἀπαίσιαν της μαυ-
ρίλαν καὶ τὴν σκληρὰν ἐπιγραφὴν, τὰ ἐ-
φόβισε καὶ τα δυσηρέστησε τόσο... Καὶ
ἤρχισαν νὰ ἔρχωνται, πρὶν ξηρανθῇ ἀκό-
μη ἡ νέα ἐπιγραφή. Τόπος ἀναψυχῆς
θαυμάσιος, τὸ λειβάδιον μὲ τὸν καταρρά-
κτην. Ὁ ξυλουργός, βοηθούμενος ἀπὸ
τον μαθητεύοντα μὲ τὰ σγουρά φουν-
τωτὰ μαλλιά, ἐτοποθέτησε ξύλινα θρανία
διὰ τοὺς γέροντας. Ὑστερ' ἀπὸ ὀλίγον
ἐφυτεύθησαν καὶ δένδρα ὠραϊότατα καὶ
σκιερὰ καὶ ὠρίσθη τόπος ἐπίτηδες διὰ τα
παιδικὰ παιγνίδια, τὴν σφαῖραν καὶ το
τόξον. Ὅλοι ἐκεῖ μέσα ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ
διήρχοντο ὥρας γλυκυτάτας... Οἱ ἐπί-
τροποι τῆς Κοινοτήτος ποτὲ δὲν μετενόη-
σαν βέβαια διὰ τὴν νέαν των ἀπόφασιν.
Εὐτυχὴς ἡ χώρα, εἴτε πόλις εἶνε, εἴτε
πολίχνη, ποῦ ἔχει τὸ λειβάδι τῶν πτωχῶν,
τὸν κῆπον ἐκείνων ποῦ δὲν ἔχουν, τὴν
χαρὰν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν ὅλων ἀδιακρί-
τως καὶ ἀνεξαίρετως!

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΗ ΚΤΥΠΑΤΕ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Πουλιά που ψάλλουν 'ς τὸ κλαδί
τὰ βλέπει τὸ καλὸ παιδί,
τ' ἀκούει μὲ χαρὰ του,
ποτὲ του πλὴν δὲν τα κτυπᾷ,
γιατὶ ὁ Πλάστης τ' ἀγαπᾷ
κ' ἐκεῖνα, σὰν δικά του.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

(Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς)

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΑΔΕΛΦΟΙ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 311)

Κραυγὴ ἀγωνίας ἀντηχεῖ εἰς τὸ εἰρη-
νικὸν οἶκημα.

— Ὡ, ὁ Παῦλός μας, ὁ μικρὸς μας
ὁ Παῦλος! δὸς του, Θεέ μου, ζωή!

Ἡ Σουλδία συστρέφει ἀγωνιωδῶς τοὺς
βραχίονας· ὁ λαχαγὸς ὠχρὸς καὶ ἀκαμ-
πτὸς διατρέχει εἰς ὀλίγα λεπτά τὸ διά-
στημα τὸ χωρίζον αὐτὸν ἀπὸ τῆς κατοι-
κίας τῆς χήρας. Ἀσθμαίνων, φθάνει,
παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Ἰακώβου,
ἀλλ' οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος τολμᾷ νὰ
εἰσέλθῃ πρῶτος.

Ἡ μειδιῶσα καὶ συγκεκινημένη μορ-
φή τοῦ Ἀνθίμου ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ κα-
τωφλίου τῆς θύρας.

— Ζῆ! εἶπε· ὁ δὲ γέρον στρατιω-
τικὸς καταπίπτει ἐξηντηγμένος ἐπὶ τινος
καθέκλας ὀλοϋζων ὡς νήπιον.

Ὁ Ἰακώβος ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκάλην
τοῦ φίλου του.

— Τί συνέβη, Ἀνθίμε; εἶπέ μοι τα
ὅλα· πέ μου τί ξεῦρεῖς.

— Ξεύρω, ἀπαντᾷ τὸ γενναῖοκαρδον
παιδίον, πῶς ἤκουσα φωνὰς ἀπὸ τὸ ποτά-
μι· ἔτρεξα καὶ εἶδα τὸν Παῦλόν που ἐ-
βούλιαζε τὴν ὥρα ποῦ ἐφθασα. Ἐφώ-
ναξα: «Ἦλθα, μὴ φοβάσαι!» ἀλλὰ δὲν
ἤκουε πλέον τίποτε, καὶ δὲν θὰ θυμᾶται,
χωρὶς ἄλλο, τίποτε πλεῖα!

— Καλὸ μου παιδί, εἶπεν ὁ λοχαγὸς
λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Ἀνθίμου, ἡξεῦρεῖς
καὶ κολυμβᾷς πολὺ καλὰ καὶ ἐπεσεες ἔτσι
ἀποφασιστικὰ εἰς τὸ ποτάμι;

— Ὅχι, δὲν ἡξεῦρω καθόλου, ἀπὴν-
τησε τὸ παιδίον.

— Πῶς δὲν ἡξεῦρεῖς; πῶς λοιπὸν ἐ-
τόλμησες νὰ ἐπιχειρήσῃς τόσο ἐπικίνδυ-
νον πρᾶγμα, ἂν δὲν ἦσο βέβαιος περὶ τῆς
ἐπιτυχίας;

— Δὲν ἐσκέφθη ἂν θὰ ἐπιτύχω ἢ ὄχι.
Μίαν σκέψιν εἶχα μόνον· νὰ σώσω τὸν
ἀδελφόν τοῦ Ἰακώβου, καὶ ὄρμησα πρὸς
τὸ μέρος ὅπου τον εἶδα νὰ ἐξαφανίζεται.
Ἐνοιωθα ὅτι ἐπήγαινα κάτω καὶ ἐκρα-
τοῦσα τὴν ἀναπνοήν μου, κυττάζοντας
νὰ ἰδῶ τὸ βάθος. Ἦρπασα μὲ τὰς δύο
χεῖρας μου τὸν Παῦλον ἀπὸ τὰ φορέματά
του, ἐκτύπησα μὲ δύναμιν τὰ πόδια μου
ἐπάνω εἰς τὰ λευκὰ χαλίγια μὲ τὰ ὁποῖα
εἶνε ἐστρωμένη ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ καὶ
ἀνεβήκαμεν καὶ οἱ δύο ἐπάνω. Τότε δὲν
ἤξευρα ἂν ἠμποροῦσα νὰ τον σώσω μόνος
μου· εὐτυχῶς ὁ θεριστὸς ἐκεῖνος ἄκουσε
τὴν φωνήν μου ποῦ ἐπροσκαλοῦσα βοή-
θειαν καί... τώρα εἴμεθα κοντὰ σας.

Ὁ λοχαγὸς ἐμελλεν ν' ἀπαντήσῃ, ἀλλ'
ἡ μήτηρ τοῦ Ἀνθίμου καὶ ὁ Ἰακώβος
ὄρμησαν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ παιδιοῦ.

— Παιδί μου, καλὸ μου ἀγόρι, ὁ Θεὸς
σε ἀνταμείβει δι' αὐτὸ που ἔκαμες· τὸ
ἐνόησες; δὲν τραυλίζεις πλεῖα!

Ὁ Ἰακώβος τον κατέβρεχε διὰ τῶν

δακρύων του αποκαλών αὐτὸν φίλον του, ἀδελφόν του.

Ὁ δὲ Ἀνθιμος ἀπήντησεν ἐν ὀρμῇ ἀπεριγράφτου χαρᾶς.

— Ἀλήθεια! ἀκούεις, μητέρα; ἀκούεις, Ἰάκωβε; εἶνε ἀλήθεια! τώρα ὁμιλῶ ὅπως ὁλος ὁ κόσμος.

Ὁ θεὸς ἐκράτει ἐπὶ τῶν γονάτων του τὸν Παῦλον ἀδύνατον ἀκόμη καὶ ἐξηγητημένον, ἀλλὰ μειδιῶν ὑπέσχετο εἰς αὐτὸν πράγματα τὰ ὅποια ἤξευρεν ὅτι πρὸ πολ-
λοῦ ἐπόθει τὸ παιδίον.

— Παιδιά μου, εἶπεν, ἀποκαλύψας σο-
βαρῶς τὴν λευκὴν κεφαλὴν του, ὥς εὐχα-
ριστήσωμεν τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖός μας ἐπρο-
στάτευσεν σήμερον καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἀφίνει
καμμίαν καλὴν πράξιν ἄνευ ἀνταμοιβῆς.

Ὁ Παῦλος ὡμολόγησε τὰ πάντα, ἡ δὲ
εἰλικρίνεια τῆς ἐξομολογήσεως συνετέλε-
σε πολὺ νὰ ἐλκύσῃ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ
λοχαγοῦ. ὑπέσχεθη νὰ μὴν ἔχῃ τοῦ λοι-
ποῦ μυστικὰ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς του,
καὶ νὰ μὴ πιστεύῃ εἰς ἐνθουσιώδεις καὶ
φανταστικὰς διηγήσεις τῶν φίλων του.
προπάντων νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ περὶ ταξει-
δίων ὄνειρά του, καὶ μόνον ὅταν μεγαλώ-
σῃ νὰ τα σκεφθῇ πάλιν.

— Τότε θὰ ἦσαι ἐλεύθερος νὰ κατα-
ταχθῇς εἰς τὸ ναυτικόν, ἂν ἀκόμη διαρκῇ
ἡ ἐπιθυμία σου, τῷ εἶπεν ὁ λοχαγός.

Ὁ δὲ Ἀνθιμος ἰάθη ἐντελώς καὶ τώ-
ρα ὁ λόγος του εἶνε καθαρὸς ὅσον καὶ
τῶν παιδίων ἐκείνων τῶν ὁποίων ἐπὶ τό-
σον καιρὸν ὑπέστη τοὺς ἀνοήτους καὶ
σκληροὺς ἐμπαιγμούς.

Ὁ ψελλισμὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖός τον
κατέλαβε κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν
ἐξ αἰτίας τρόμου ὅστις συνεκλόνησε τὰ
νεῦρά του καὶ παρέλυσεν κάπως τὸ ὄργα-
νον τοῦ λόγου, ἔπαυσε διὰ μιᾶς τὴν στι-
γμὴν καθ' ἣν ὁ Παῦλος διέτρεχε τὸν
ἐσχατον κίνδυνον· ὁ φόβος, ἡ βαθεῖα
συγκίνησις, ἡ ἀγωνία, ἅτινα συνετέλεσαν
τὴν ψυχὴν του ἐπὶ ἰκανὴν ὥραν, ἐπέφε-
ρον ἀναστάτῳσιν εἰς ὅλην τὴν ὑπαρξίν
του, ἥτις τώρα ἀπέβη ὠφέλιμος εἰς αὐτόν.

Πάντα ταῦτα ἐξηγήσεν εἰς ἱατρός, τὸν
ὁποῖον ὁ λοχαγὸς ἠρώτησε πῶς συνέβη
τὸ ἀπροσδόκητον ἐκεῖνο γεγονός, τὸ ὁ-
ποῖον κατευχαρίστησε τούτους.

Μεθ' ὅλας ὁμως τὰς ἐξηγήσεις τοῦ ἱα-
τροῦ, ἡ θεία Συλβία διεβεβαίωσεν, ὅτι εἰς
τὸ θαῦμα ἐκεῖνο ἦτο καταφανὴς ὁ δά-
κτυλος θείας τινὸς δυνάμεως ἥτις ἀν-
ορθώνει ἢ καταστρέφει, βοηθεῖ ἢ τιμωρεῖ.

Οἱ δεσμοὶ τῆς ἀμοιβαίας φιλίας, οἵτινες
συνήθουν τὸν Ἰάκωβον μετὰ τὸν υἱὸν τῆς
χήρας, συνεσφίχθησαν ἐτι στενότερον. Ἡ
ἀρχὴ τῆς φιλίας ἐκείνης ἦτο ἡ ἀγαθότης
καὶ ἡ συμπάθεια· τώρα ἐστηρίζετο ἐπὶ
βάσεων ἀδιασείστων, τῆς ἐκτιμήσεως καὶ
τῆς εὐγνωμοσύνης.

[Ἐπεται συνέχεια] ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Κέντρον, παλαιὲ καὶ πιστὲ μου φίλε, τὸ ποι-
ηματάκι σου ἀρκετὰ εὐμορφον! Ὁ στίχος μὴ-
νον ἐδῶ κ' ἐκεῖ χαλασμένος. Γράψε μου, λοιπὸν
καὶ στέλλε μου τὰ ἔργα σου νὰ τα βλέπω.

Ἔχε ὑπομονήν, Ἀρχιναύαρχε θεμιστοκλῆ
διαγωνισμοὶ θὰ προκηρυχθῶν καὶ πρὸς σύνθεσιν
διηγήματος καὶ πρὸς σύνθεσιν πνευματικῶν ἀσκή-
σεων. Τί γίνεται τὸ σκυλάκι σου ὁ Βόθις; Χαίρω
ποῦ ἔγινες καλῶς.

Ἀργυροδότη Πηγεῖ (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον
σοὶ ἐκλέγω), ἔλαβον τὰς πνευματικὰς σου ἀσκή-
σεις καὶ θὰ τὰς δημοσιεύσω ἂν ἐγκριθῶν. Νὰ
μου στέλλῃς πάντοτε καὶ νὰ μ' ἐνθυμῇσαι, ὅφ'
οὐ μὲ τόσον ἐνθουσιασμὸν περιγράφῃς τὴν πρὸς
ἐμὲ ἀγάπην σου.

Μαρτεῖον τοῦ Τροφωρίου, πολὺ εὐμορφα καὶ
συμπληρητικὰ τὰ λογάκια σου. Ἀξίζει ἓνα φιλὶ
καὶ σοῦ το στέλλω.

Κανὲν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά που προτείνεις, φί-
τατε Δημ. Π. Δημητριάδῃ, δὲν μου ἤρесе. Νὰ
εὐρῃς κανὲν ἄλλο καὶ νὰ μου γράψῃς συχνά.

Ἐνδοξότοκος Καρδία, δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφι-
βολίαν ὅτι σοὶ ταιριάζει τὸ ψευδώνυμον. Νὰ στέλ-
λῃς καὶ τῶν ἰδικῶν σου ἀσκήσεων τὰς λύσεις·
ὑπολογίζονται καὶ αὗται.

Φίλτατε Μουσούρη, ἐστάλησαν ἐγκαίρως τὰ
φυλλάδια ποῦ μου ἐξήγησες. Τὸ καλὸν ποῦ σου
ἔκαμην ὁ φίλος σου Ο. Π. πρέπει τώρα νὰ το
κάμῃ· καὶ σὺ εἰς ἄλλον.

Πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ εὐγνώμων πρὸς τοὺς γο-
νεῖς σου, ἀγαπητέ Π. Μ. Σχίμφλε, ποῦ σου
ἐμπνέουν τοιαῦτα αἰσθήματα καὶ σοὺ δίδουν τόσῳ
καλὴν ἀνατροφὴν. Νὰ εἶσαι φρόνιμος καὶ ἐπιμε-
λῇς, ὥστε νὰ μὴ τοῖς προξενῇς ποτὲ λύπην. Ἐγὼ
δὲ θὰ χαίρω καὶ θὰ υπερηφανεύομαι ὅταν θάκούω
καλὸν διὰ σέ.

Ἐλπίσω κ' ἐγὼ νὰ κατορθώσῃς ὅ,τι λέγεις,
καλὴ μου Λιλή Λογιωτάτου. Τὸ προσεχές ἔτος
θὰ δημοσιεύσω ἀκόμη ὠραιότερα διηγήματα. Θὰ
ἰδῇς. Ἀς το μάλῃ καὶ ὁ φίλος μου Ἐσπερος καὶ
ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι ὅσοι μ' ἐρωτοῦν.

Μ' ἐρωτᾷς, προσυλβία μου Προκυμαία τῆς
Σμύρνης, ὡς κατορθώνω νὰ μάγαπουν τὸσον
αἱ φίλαι μου, ὥστε νὰ πετοῦν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν
ὅταν με βλέπουν ἐρχομένην πρὸς αὐτάς. Τί νὰ
σοὺ ἀπαντήσω τώρα; Αἱ μητέρες πῶς κα-
τορθώνουν τὸ ἴδιον πράγμα; Καὶ σὺ ἡ ἰδία πῶς
καθίστασαι τόσον ἀγαπητὴ εἰς τοὺς γονεῖς σου,
εἰς τὰ δέδελρα σου, εἰς τὰς φίλας σου; . . . Θέλεις
τώρα νὰ σοὺ το ἐξηγήσω; Θὰ το ἐνόησες καὶ
μόνη σου; Ἀγαπῶ τοὺς μικροὺς μου φίλους πολὺ
καὶ δι' αὐτοὺς μ' ἀγαποῦν κ' ἐκεῖνοι. Καὶ ἡ ἀγάπη
αὐτὴ με κάμνει νὰ φαίνομαι ὅσοι τὸ δυνατόν καλ-
λιτέρα πρὸς αὐτοὺς καὶ ὠρελιμωτέρα.

Ἐχω ἐμπρὸς μου πέντε χαριτωμένα σου γραμ-
ματάκια, Φοῖβε Ἀπολλὼν. Ἐπέγραψες πολὺς και-
ρὸς χωρὶς ἀλληλογραφίαν καὶ ἀδυνατῶ νὰ σοὺ
ἀπαντήσω ἐδῶ εἰς ὅλος σου τὰς ἐρωτήσεις. Ἐν-
τούτοις χαίρω διὰ τὰ ποτελέσματα τῆς ἐπιμελείας
σου καὶ εὐχομαι νὰ τελειώσῃς μὲ ἄριστα ὅλας τὰς
γυμνασιακὰς τάξεις. Νὰ μου σφίλῃς τὸν μικρὸν
Παχὺν Τσίρον καὶ νὰ τοῦ πῇς δι' τὸ μαῖρο με-
λάνιν εἶνε τὸ καλλίτερον, ἔπειτα ἔρχεται τὸ ἰο-
χρουν. Κάθε ἄλλο χρῶμα εἶνε κούραστικόν. Εἶπέ
του νὰ μου γράψῃ καὶ περὶ τοῦ Γκράφ· τί ἀπέ-
καμῃ; Ἐγὼ νὰ τέλειον λαγωνικόν.

Καὶ σὺ, Ἐδουχὴς Θρηγῆ, εὐφραίσσάτη, νάφινῃς
τὰ ἀδελφία σου νὰ μου γράφουν ὅσον συχνά θέλουν.
Τὰ γράμματα τῶν μικρῶν μου φίλων ποτὲ δὲν
με κουράζουν, παρὰ ὅλον ἂν εἶνε γραμμένα . .
με κόκκινη μελάνη. — Ἀν τὴν ἐνθυμούμαι, λέγεις:
Βεβαίως τὴν ἐνθυμούμαι κάλλιστα τὴν ἐξ ἀδελφῆν σου
καὶ τὸ ψευδώνυμόν της καὶ τὴν θαυμάζω ὅσῳ καὶ
τὴν συναντῶ. Νὰ της εἰπῇς πολλὰ χαρετίσματα.

Ὅχι, Τέκνον τῶν Δασῶν, ὁ Λυκοθηρὸς δὲν
εἶνε αὐτὸς τὸν ὁποῖον ὑπεθέσατε· εἶνε ἄλλος τις
φίλος μου.

Ναί, Ἀρχιμήδα Μαθηματικῇ, καὶ ἐγκαί-
ρως καὶ ἀσφαλῶς φθάνουν αἱ λύσεις σου.

Ἀδυνατῇ νὰ διαγωνισθῇ ὁ ἀδελφός σου ἀντί-
σοῦ, ἀγαπητέ Σ. Λόντε. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι
διὰ νὰ βραβευθῇ τις πρέπει νὰ ἔχῃ τὰς σχετικῶς,
περισσότερας λύσεις τῶν εἰς ὅλα τὰ φυλλάδια τοῦ
διαγωνισμοῦ δημοσιευομένων πνευματικῶν ἀσκή-
σεων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 29 Δεκεμβρίου

866. Συλλεκδόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, ὡς καὶ τὸ δευτέρον μου
καὶ τῶν πτηνῶν ταχύτερον εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νηρηίδος τοῦ Εὐστίνου.

867. Στοιχειδόγριφος.

Ἐὰν σκοπὸς τυλάττων δυὸ γράμματα προσάδῃ,
Νησάκι τῆς Ἑλλάδος ἐστὶ κῦματα προβάλλει.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

868. Τρίγωνον.

Τὸ πρῶτόν μου ὅταν κρυφθῇ κάθε πουλὶ κοιμᾶται,
Θρίον δὲ τὸ δεύτερον, ἵς τὰ δάση ἐνδιαιτᾶται.
Τὸ τρίτον εἶνε ποιητὴς πλὴν ἐκ τῶν τραγικῶν.

Καὶ μετοχὴ τὸ τέταρτον γράμμα τὸ τελικόν.
Ἐστάλη ὑπὸ Θερασίου τοῦ Ζωιστοῦ.

869. Σταυρός.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΔΒΕΕΠΛΜΡΣΤΤ σχημά-
τισον σταυρὸν ἐκ τοῦ ὀνόματος θεᾶς τῶν Ἑλ-
λήνων καὶ κράτους τῆς Εὐρώπης ἀποτελούμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παροῦσας τῆς Κηρύσσας.

870 872. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

1. Οὐ μόνον σέβομαι ἀλλὰ καὶ ἀγαπῶ τοὺς ὁμοί-
ους μου.

2. Ὁ Ἀλέξανδρος ὑπῆρξε μέγας.

3. Ὁ ρυπαρὸς εἶνε πάντοτε ἀπεχθής.

Ἐστάλη ὑπὸ Γιωργίου Ἐμ. Καρδαμάκη.

873-874. Ἀστεία παραγράμματα.

1.— Ἡ Ἀιτική εἶνε κατάφυτος ἀπὸ λεγεῶνας.

2.— Ἡ χαρὰ ὀρνεῖ διὰ τὴν συμφορὰν τῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρίτου.

875-878. Ναικὶνὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μεθ' ἐνὸς ἄλλου,
πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τό-
σαι λέξεις:

μόνος, βόμβος, τάφος, ἄνθη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζούου τοῦ Φοῖβου.

879. Ἀντιθέτα.

Διὰ τῶν μεσαίων γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων
τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσιν ἀρχαῖον γνωμικόν.

Μικρὸς, πλήρης, τελευταία, ἱστορία, πολλή,
ἀγάπη, ἀρμενίζω, δυστυχία, πολυτελής, λάβε,
λύων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαντίου τῶν Δελφῶν.

878. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀργικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου.

1, Μέρος τῆς Τουρκίας. 2, Κράτος Εὐρωπαϊ-
κόν. 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 4, Ποταμὸς τῆς
Γροίας. 5, Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπετόβου.

879. Διπλῇ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου τοῦ Διγαίου, τὰ δὲ
δεύτερα τὸ ὄνομα πρωτεύουσος εὐρωπαϊκοῦ κρά-
τους.

1, Νῆσος τῆς Μεσογείου. 2, Ἐπίρρημα. 3,
Μέρος τοῦ σώματος. 4, Μέρος ναοῦ ἀρχαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀδρας τοῦ Φαλήρου.

880. Φωνηεντόλιπον.

— πλτς — δν — φρ — μνς — τν — τχ — — — ὀρν —
τν — τχ — μ — τ — χ — ν — πλς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσπέρου.